

5) Falstaff Verlags-Gesellschaft mbH pokrywa własne koszty, w tym koszty postępowania w sprawie środków tymczasowych przed Sądem.

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie Mediocurso przeciwko Komisji

(Sprawa T-451/04) (¹)

(Skarga na bezczynność — Wykonanie wyroku Trybunału — Środki egzekucyjne orzeczone w pierwszej instancji — Umorzenie postępowania w sprawie)

(2006/C 154/44)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular, Lda (Lizbona, Portugalia) [przedstawiciele: adwokaci C. Botelho Moniz i E. Maia Cadete]

Strona pozwana: **Komisja Wspólnot Europejskich** [Przedstawiciele: P. Andrade i A. Weimar, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga na bezczynność zmierzająca do stwierdzenia, iż Komisja niezgodnie z prawem wstrzymała się od wykonania wyroku Trybunału wydanego w dniu 21 września 2000 r. w sprawie Mediocurso przeciwko Komisji (C-462/98 P, Rec. str. I-7183)

Sentencja postanowienia

- 1) Umarza się postępowanie w sprawie.
- 2) Komisja pokrywa swe własne koszty jak i koszty poniesione przez Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular, Lda.

(¹) Dz.U. C 19 z 22.1.2005

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 kwietnia 2006 r. — Componenta przeciwko Komisji

(Sprawa T-455/05 R)

(Środek tymczasowy — Wniosek o zawieszenie wykonania — Pomoc przyznawana przez państwa — Pilny charakter)

(2006/C 154/45)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Componenta Oyj (Helsinki, Finlandia) [Przedstawiciel: adwokat M. Savola]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: C. Giolito i M. Huttunen, działający w charakterze pełnomocników]

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Finlandii [Przedstawiciel: E. Bygglin, działająca w charakterze pełnomocnika]

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2005) 3871 wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 37/2004 (sygn. NN 51/2004) przyznanej przez Republikę Finlandii spółce Componenta Oyj

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2006 r. — Oakley przeciwko OHIM

(Sprawa T-116/06)

(2006/C 154/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oakley, Inc. (Foothill Ranch, Stany Zjednoczone) [Przedstawiciel: adwokat Michaela Huth-Dierig]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem po stępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vinticinque Ltd (Hailsham, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie R 682/2004-1,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „O STORE” dla usług z klasy 35 — wspólnotowy znak towarowy nr 2 074 599

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Venticinque Ltd.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy „THE O STORE” dla towarów i usług z klas 18 i 25

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania zarówno skarżącej, jak i Venticinque Ltd

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ towary i usługi nie są do siebie absolutnie podobne, a w odniesieniu do pozostających w konflikcie znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd z uwagi na to, że charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego „THE O STORE” jest bardzo ograniczony. Ponadto nie dostarczono jakiegokolwiek dowodu, że „THE O STORE” jest w jakikolwiek sposób znany lub utrwalony na rynku francuskim.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2006 r. — Usha Martin przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-119/06)

(2006/C 154/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Usha Martin Ltd (Kalkuta, Indie) [przedstawiciele: K. Adamantopoulos, adwokat i J. Branton, solicitor]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającej decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii, opublikowanej w dniu 26 stycznia 2006 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. UE L 22 str. 54, z 26.1.2006) („zaskarżona decyzja”) w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej i wycofuje obowiązujące wcześniej zobowiązanie cenowe,
- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, rozporządzenia Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii, opublikowanego w dniu 26 stycznia 2006 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. L 22 str. 1, z 26.1.2006), w zakresie w jakim dotyczy skarżącego i wykonuje zaskarżoną decyzję o wycofaniu zobowiązania cenowego skarżącego,
- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący jest producentem eksportującym liny z drutu stalowego z Indii do Unii Europejskiej.

Decyzją z dnia 13 sierpnia 1999 r. ⁽¹⁾ Komisja przyjęła zobowiązania cenowe złożone m.in. przez skarżącego w ramach postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii.

Decyzją nr 2006/38 ⁽²⁾ Komisja wycofała zgodę na przyjęcie zobowiązania cenowego złożonego przez skarżącego – jak twierdzi on – na tej podstawie, że skarżący nie zgłosił sprzedaży dokonanych poza zakresem zobowiązania cenowego oraz deklarował jako pochodzące z Dubaju produkowane tam liny i kable z drutu stalowego podczas, gdy wskutek niewystarczających operacji przetworzenia indyjskich surowców, produkty te miały pochodzenie indyjskie. Rozporządzeniem nr 121/2006 ⁽³⁾, wykonując decyzję Komisji, nałożono ostateczne cło antydumpingowe.

Co się tyczy niezgłoszenia sprzedaży dokonanych poza zakresem zobowiązania cenowego, skarżący twierdzi, że było ono skutkiem zwykłej pomyłki i podnosi naruszenie zasady proporcjonalności, jako że nie było to istotne naruszenie zobowiązania cenowego a zatem jego następstwem powinno być pouczenie, by nie dochodziło do tego rodzaju naruszeń w przyszłości a nie wycofanie zobowiązania cenowego. Skarżący podnosi dalej, że nie doszło do wyrządzenia znacznej szkody przemysłowi wspólnotowemu.